

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi - experimental Research) ทดสอบก่อนและหลังการทดลองและมีกลุ่มควบคุม (Pretest - posttest Control Two Group - design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ นิคมอุตสาหกรรมเขตเวีย กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานใน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ จำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 24 คน และกลุ่มควบคุม 24 คน เก็บข้อมูลระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม พ.ศ. 2553 ซึ่งนำเสนอผลการวิจัยแบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา
2. ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ได้แก่ แผนก ระยะเวลาการทำงาน ระยะเวลาที่สัมผัสกับเสียงดังต่อวัน
3. ข้อมูลสุขภาพเกี่ยวกับหูและการได้ยิน ได้แก่ การตรวจสมรรถภาพการได้ยิน โรคเกี่ยวกับหู การใช้ยาที่มีผลต่อการได้ยิน

ส่วนที่ 2 การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังและพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อมูลอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายละเอียดดังตารางที่ 3

ตารางที่ 4 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม อายุ สถานภาพสมรสและระดับการศึกษา ($n = 48$)

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)		กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		χ^2	p
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
อายุ (ปี)	$M = 36.38, SD = 6.45$		$M = 35.33, SD = 5.57$			
≤ 35	11	45.83	10	41.67	.085	.77
> 35	13	54.17	14	58.33		
สถานภาพสมรส						
โสด	8	33.33	11	45.83	.78	.38
คู่	16	66.67	13	54.17		
ระดับการศึกษา						
ประถมศึกษา	13	54.17	11	45.83	.33	.56
มัธยมศึกษา	11	45.83	13	54.17		

จากตารางที่ 4 พบว่าทั้งกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุมเป็นพนักงานเพศชายทั้งหมด จำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 24 คน และกลุ่มควบคุม 24 คน ในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 ปีขึ้นไป จำนวน 13 คน และ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 และ 58.33 ตามลำดับ ด้านสถานภาพสมรสพนักงานในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคู่ จำนวน 16 คน และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และ 54.17 ตามลำดับ สำหรับระดับการศึกษา พนักงานในกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาจำนวน 13 คนคิดเป็นร้อยละ 54.17 ส่วนกลุ่มควบคุมพนักงานส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 54.17 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของข้อมูลทั่วไปในด้านอายุ สถานภาพสมรส และการศึกษา ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi - square Test) พบว่าทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = .33 - .85, df = 1, p = .38 - .77$)

ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย แผนก ระยะเวลาการทำงาน ระยะเวลาที่สัมผัสกับเสียงดัง รายละเอียดดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามแผนก ระยะเวลาการทำงาน ระยะเวลาที่สัมผัสกับเสียงดัง ($n = 48$)

การปฏิบัติงาน	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)		กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		χ^2	p
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ		
ระยะเวลาการทำงาน (ปี)	$M = 11.04, SD = 5.238$		$M = 9.33, SD = 3.66$			
1 - 10	10	41.67	11	45.83	.85	.77
11 - 20	14	58.34	13	54.17		
ระยะเวลาที่สัมผัสกับเสียงดัง (8 ชั่วโมง/ ต่อวัน)	24	100	24	100		
แผนก						
DROWING	4	16.70	4	16.70	.19	.99
BUNCHER	7	29.17	6	25.00		
CHOSER	7	29.17	7	29.17		
QC	2	8.3	2	8.30		
MAINTENANCE	4	16.67	5	20.83		

จากตารางที่ 5 พบว่า พนักงานในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีระยะเวลาการทำงานมากกว่า 10 ปีขึ้นไป จำนวน 14 และ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 58.34 และ 54.17 ตามลำดับ พนักงานทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระยะเวลาการทำงานที่สัมผัสเสียงดังเฉลี่ยเท่ากัน คือ 8 ชั่วโมง/ วัน ส่วนแผนกที่ปฏิบัติงานพนักงานในกลุ่มทดลองปฏิบัติงานในแผนก BUNCHER และ CHOSER มากที่สุด คือแผนกละ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 ส่วนพนักงานในกลุ่มควบคุมปฏิบัติงานในแผนก CHOSER มากที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 รองลงมาคือแผนก BUNCHER จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของข้อมูลทั่วไป ในด้านระยะเวลาการทำงานและแผนกที่ทำงานระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติไคสแควร์ (Chi - square Test) พบว่าทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\chi^2 = .19 - .85, df=1 - 4, p = .77 - .99$)

ข้อมูลสุขภาพเกี่ยวกับหูและการได้ยิน ประกอบด้วยการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยินโรคเกี่ยวกับหู การเข้าหามีผลต่อการได้ยิน รายละเอียดดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการตรวจสอบสุขภาพโดยโรงพยาบาลแปลงยาว
ประจำปี 2552 จำแนกตามการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน โรคเกี่ยวกับหู การได้ยิน
ที่มีผลต่อการได้ยิน ($n = 48$)

ข้อมูลสุขภาพ เกี่ยวกับหูและการได้ยิน	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)		กลุ่มควบคุม ($n = 24$)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน				
เคย	24		24	100
ผลการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน				
ปกติทั้ง 2 ข้าง	6	25.00	7	29.17
ผิดปกติ	18	33.34	7	29.17
ตั้งเล็กน้อยทั้ง 2 ข้าง	8	33.34	9	37.50
ตั้งปานกลางทั้ง 2 ข้าง	-	-	1	4.17
ขวาปกติซ้ายตั้งเล็กน้อย	5	20.83	5	20.83
ขวาตั้งเล็กน้อยซ้ายตั้งปานกลาง	1	4.17	1	4.17
ขวาตั้งเล็กน้อยซ้ายปกติ	2	8.33	1	4.16
ขวาตั้งปานกลางซ้ายตั้งเล็กน้อย	2	8.33	0	0
โรคเกี่ยวกับหู				
ไม่มี	24	100	24	100
การได้ยินที่มีผลต่อการได้ยิน				
ไม่มี	24	100	24	100

จากตารางที่ 6 การตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน พบว่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
เคยได้รับการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน ร้อยละ 100 และมีผลการตรวจสอบสมรรถภาพการได้ยิน
โดยกลุ่มทดลองมีผลตรวจปกติทั้ง 2 ข้าง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 ตั้งเล็กน้อยทั้ง 2 ข้าง
จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 33.34 ขวาปกติซ้ายตั้งเล็กน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20.83
กลุ่มควบคุมมีผลตรวจปกติทั้ง 2 ข้าง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 ตั้งเล็กน้อยทั้ง 2 ข้าง
จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ขวาปกติซ้ายตั้งเล็กน้อย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 20.83
ตามลำดับ สำหรับโรคเกี่ยวกับหู ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่พบโรคเกี่ยวกับหูหรือการได้ยิน
ที่มีผลต่อการได้ยิน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่พบว่ามี การได้ยินที่มีผลต่อการได้ยิน

ส่วนที่ 2 การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทรูเทียมจากเสียงดัง การรับรู้
ความรุนแรงของโรคประสาทรูเทียมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์
ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง
ของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะนิกมอุตสาหกรรมเกตเวย์

1. การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทรูเทียมจากเสียงดังของพนักงาน โรงงาน
ผลิตภัณฑ์โลหะ นิกมอุตสาหกรรมเกตเวย์ รายละเอียดดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทรูเทียมจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะก่อนและหลังการทดลอง
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิด โรคประสาทรูเทียมจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
ก่อนการทดลอง						
1. บริเวณที่ทำงานมีเสียงดังมาก	2.17	0.76	ปาน กลาง	2.54	0.83	ปาน กลาง
2. การสัมผัสเสียงที่ดังมากๆ ในขณะที่ทำงาน มีโอกาasเป็นโรคประสาทรูเทียม	2.71	0.75	ปาน กลาง	2.83	1.09	ปาน กลาง
3. โอกาสที่จะเป็นโรคประสาทรูเทียม จากเสียงดัง	2.08	0.83	ต่ำ	1.92	0.93	ต่ำ
4. คนที่มีสุขภาพแข็งแรงจะไม่ใช่ โรคประสาทรูเทียมแม้จะสัมผัส กับเสียงดังมากตลอดเวลา	1.79	0.59	ปาน กลาง	1.87	0.80	ต่ำ
5. พนักงานที่ทำงานอยู่ในที่มีเสียงดังมาก ตลอดเวลาเสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทรูเทียมมากกว่าบริเวณที่มีเสียงไม่ดัง	2.75	0.99	ต่ำ	2.71	0.96	ปาน กลาง
ภาพรวม	2.30	0.78	ต่ำ	2.37	0.92	ปาน กลาง

ตารางที่ 7 (ต่อ)

การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิด โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
หลังการทดลอง						
1. บริเวณที่ทำงานมีเสียงดังมาก	3.79	0.72	สูง	2.33	0.76	ต่ำ
2. การสัมผัสเสียงที่ดังมาก ๆ ในขณะที่ทำงานมีโอกาสเป็นโรคประสาทหูเสื่อม	3.79	1.02	สูง	2.46	0.83	ปานกลาง
3. โอกาสที่จะเป็นโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง	3.96	0.75	สูง	2.38	0.65	ปานกลาง
4. คนที่มีสุขภาพแข็งแรงจะทำให้ไม่เป็นโรคประสาทหูเสื่อม แม้จะสัมผัสกับเสียงดัง มากตลอดเวลา	3.75	0.79	สูง	2.38	0.65	ปานกลาง
5. พนักงานที่ทำงานอยู่ในบริเวณที่มีเสียงดังมากตลอดเวลาเสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทหูเสื่อม มากกว่าบริเวณที่มีเสียงไม่ดัง	3.83	0.92	สูง	2.46	0.66	ปานกลาง
ภาพรวม	3.82	0.84	สูง	2.41	0.71	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่าก่อนการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ($M = 2.30$, $SD = 0.78$) เมื่อจำแนกรายชื่อ พบว่าจะแนมเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง อยู่ในระดับปานกลาง คือการรับรู้ว่าเป็นบริเวณที่ทำงานมีเสียงดังมาก การสัมผัสเสียงที่ดังมาก ๆ ในขณะที่ทำงานมีโอกาสเป็นโรคประสาทหูเสื่อมได้ และพนักงานที่ทำงานอยู่ในบริเวณที่มีเสียงดังมากตลอดเวลาเสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมมากกว่าบริเวณที่มีเสียงไม่ดัง ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรม มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.37$, $SD = 0.92$) เมื่อจำแนกรายชื่อ พบว่าจะแนมเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง

ของกลุ่มควบคุม อยู่ในระดับต่ำ คือการรับรู้ว่าคุณภาพแข็งแรง ทำให้ไม่เป็นโรคประสาทหูเสื่อม แม้จะสัมผัสกับเสียงดังมาตลอดเวลา และพนักงานที่ทำงานอยู่ในบริเวณที่มีเสียงดังมาตลอดเวลา เสี่ยงต่อการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมมากกว่าบริเวณที่มีเสียงไม่ดัง

หลังการทดลอง พนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมและรายข้อเพิ่มจากระดับต่ำและระดับปานกลางเป็นระดับสูง ($M = 3.82, SD = 0.82$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมไม่เปลี่ยนแปลงคือ อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.41, SD = 0.71$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่าข้อที่มีการรับรู้อยู่ในระดับต่ำ คือพนักงานมีการรับรู้บริเวณที่ตนเองทำงานมีเสียงดังมาก

2. การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ นิคมอุตสาหกรรมการแพทย์ รายละเอียดดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
ก่อนการทดลอง						
1. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังมีโอกาสรักษาให้หายได้	2.00	0.93	ต่ำ	2.54	1.10	ปานกลาง
2. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังจะทำให้ประสิทธิภาพการทำงานลดลง	2.58	1.10	ปานกลาง	2.46	1.10	ปานกลาง
3. โรคประสาทหูเสื่อมจะส่งผลเสียต่อการสื่อสารและการดำรงชีวิตประจำวัน	2.54	1.14	ปานกลาง	2.12	1.08	ต่ำ
4. เมื่อเปลี่ยนไปทำงานในบริเวณที่เสียงไม่ดังจะทำให้การได้ยินกลับคืนมาเหมือนเดิมได้	2.33	1.00	ต่ำ	2.17	1.05	ต่ำ

ตารางที่ 8 (ต่อ)

การรับรู้ความรุนแรงของโรค ประสาทรูเสื่อมจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
5. โรคประสาทหูเสื่อมเมื่อเป็นแล้ว ไม่สามารถรักษาให้กลับสู่ภาวะปกติได้	2.67	1.05	ปาน กลาง	2.08	1.02	ต่ำ
6. โรคประสาทหูเสื่อมทำให้เกิด ความรำคาญเวลาพูดคุยกับผู้อื่น	2.54	1.06	ปาน กลาง	2.71	1.16	ปาน กลาง
7. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ทำให้ความมั่นใจในตนเองลดลง	2.54	1.06	ปาน กลาง	2.92	0.78	ต่ำ
ภาพรวม	2.52	1.07	ปาน กลาง	2.42	1.04	ปาน กลาง
หลังการทดลอง						
1. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง มีโอกาสรักษาให้หายได้	3.96	0.69	สูง	2.54	1.10	ปาน กลาง
2. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ทำให้ประสิทธิภาพการทำงานลดลง	3.83	0.76	สูง	2.46	1.10	ปาน กลาง
3. โรคประสาทหูเสื่อมจะส่งผลเสีย ต่อการสื่อสารและการดำรงชีวิตประจำวัน	3.71	0.69	สูง	2.12	1.08	ต่ำ
4. เมื่อเปลี่ยนไปทำงานในที่เสียงไม่ดัง จะทำให้การได้ยินกลับคืนมาเหมือนเดิม ได้	3.83	0.82	สูง	2.17	1.05	ต่ำ
5. โรคประสาทหูเสื่อมเมื่อเป็นแล้ว ไม่สามารถรักษาให้กลับสู่ภาวะปกติได้	3.83	.92	สูง	2.08	1.02	ต่ำ
6. โรคประสาทหูเสื่อมทำให้เกิด ความรำคาญเวลาพูดคุยกับผู้อื่น	3.92	0.83	สูง	2.71	1.16	ปาน กลาง
7. โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ทำให้ความมั่นใจในตนเองลดลง	4.08	0.72	สูง	2.92	0.78	ปาน กลาง
ภาพรวม	3.88	0.60	สูง	2.45	0.80	ปาน กลาง

จากตารางที่ 8 พบว่าก่อนการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.52, SD = 1.07$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังอยู่ในระดับต่ำ คือ โรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง มีโอกาสรักษาให้หายได้ และเมื่อเปลี่ยนไปทำงานในบริเวณที่เสียงไม่ดังจะมีโอกาสทำให้การได้ยินกลับคืนมาเหมือนเดิมได้ ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.42, SD = 1.04$) โรคประสาทหูเสื่อมจะส่งผลเสียต่อการสื่อสารและการดำรงชีวิตประจำวัน เมื่อเปลี่ยนไปทำงานในบริเวณที่เสียงไม่ดังจะมีโอกาสทำให้การได้ยินกลับคืนมาเหมือนเดิมได้ โรคประสาทหูเสื่อมเมื่อเป็นแล้วไม่สามารถรักษาให้กลับสู่ภาวะปกติได้และโรคประสาทหูเสื่อมทำให้เกิดความรำคาญเวลาพูดคุยกับผู้อื่น

หลังการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมและรายข้อเพิ่มขึ้นจากระดับต่ำและระดับปานกลางเป็นระดับสูง ($M = 3.88, SD = 0.60$) ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังโดยรวมไม่เปลี่ยนแปลงคือ อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.45, SD = 0.80$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่าพนักงานมีการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังอยู่ในระดับต่ำ คือการรับรู้ว่ามีโอกาสรักษาให้หายได้ และเมื่อเปลี่ยนไปทำงานในบริเวณที่เสียงไม่ดังจะมีโอกาสทำให้การได้ยินกลับคืนมาเหมือนเดิมได้ โรคประสาทหูเสื่อมเมื่อเป็นแล้วไม่สามารถรักษาให้กลับสู่ภาวะปกติได้และโรคประสาทหูเสื่อมทำให้เกิดความรำคาญเวลาพูดคุยกับผู้อื่น

3. การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
ก่อนการทดลอง						
1. การใช้ปลั๊กอุดหูที่ได้มาตรฐานป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้	2.46	0.72	ปานกลาง	2.96	1.16	ปานกลาง
2. การสวมใส่ปลั๊กอุดหูอย่างถูกวิธีจะช่วยลดโอกาสเกิดโรคประสาทหูเสื่อมได้	2.29	0.75	ต่ำ	2.63	1.25	ปานกลาง
3. การใช้ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดัง ช่วยทำให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ของหูไม่ดี	2.29	0.62	ต่ำ	2.00	0.66	ต่ำ
4. การใส่ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดัง ช่วยให้มีสมาธิในการทำงานมากขึ้นเพราะไม่มีเสียงรบกวน	2.54	0.78	ปานกลาง	2.67	1.17	ปานกลาง
5. การใช้สำลีอุดหูสามารถลดเสียงดังได้เหมือนกับปลั๊กอุดหูที่ทางโรงงานแจกให้	2.04	0.75	ต่ำ	2.04	0.96	ต่ำ
6. การใส่ปลั๊กอุดหูทุกครั้งที่ทำงานในโรงงานที่มีเสียงดังป้องกันการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้	2.17	0.70	ต่ำ	3.17	1.09	ปานกลาง
7. การใส่ปลั๊กอุดหูทำให้ไม่ต้องกังวลว่าจะเป็นโรคประสาทหูเสื่อมในอนาคต	2.46	0.78	ปานกลาง	2.79	0.93	ปานกลาง
8. การใส่ปลั๊กอุดหูและถอดออกเป็นบางช่วงขณะทำงานในที่ที่มีเสียงดังสามารถป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมได้	2.42	0.72	ปานกลาง	2.33	0.76	ต่ำ

ตารางที่ 9 (ต่อ)

การรับรู้ประโยชน์ของการ ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
ภาพรวม	2.33	0.73	ต่ำ	2.57	0.99	ปาน กลาง
หลังการทดลอง						
1. การใช้ปลั๊กอุดหูที่ได้มาตรฐาน สามารถป้องกันโรคประสาทหูเสื่อม จากเสียงดังได้	3.58	0.78	ปาน กลาง	3.04	0.75	ปาน กลาง
2. การสวมใส่ปลั๊กอุดหูอย่างถูกต้อง จะช่วยลดโอกาสเกิดโรคประสาทหูเสื่อม ได้	4.00	0.78	ปาน กลาง	2.67	0.70	ปาน กลาง
3. การใช้ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงาน ที่มีเสียงดัง ช่วยทำให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ของหูไม่ดี	3.33	0.57	ปาน กลาง	2.25	0.61	ต่ำ
4. การใส่ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงาน ที่มีเสียงดัง ช่วยให้มีสมาธิในการทำงาน มากขึ้น เพราะไม่มีเสียงรบกวน	3.79	0.83	สูง	2.21	0.78	ต่ำ
5. การใช้ส้วกอุดหูสามารถลดเสียงดัง ได้เหมือนกับปลั๊กอุดหูที่ทางโรงงานแจก ให้	4.00	0.78	สูง	2.42	0.78	ปาน กลาง
6. การใส่ปลั๊กอุดหูทุกครั้งทำงาน ในโรงงานที่มีเสียงดังป้องกันการเกิดโรค ประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้	3.71	0.69	สูง	2.79	1.02	ปาน กลาง
7. การใส่ปลั๊กอุดหูทำให้ไม่ต้องกังวล ว่าจะเป็นโรคประสาทหูเสื่อมในอนาคต	3.92	0.83	สูง	2.71	0.81	ปาน กลาง
8. การใส่ปลั๊กอุดหูและถอดออกเป็น บางช่วงขณะทำงานในที่ที่มีเสียงดัง สามารถป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมได้	3.92	0.78	สูง	2.58	0.72	ปาน กลาง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

การรับรู้ประโยชน์ของการ ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)			กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ	<i>M</i>	<i>SD</i>	ระดับ
ภาพรวม	3.78	0.76	สูง	2.60	0.77	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 พบว่าก่อนการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ($M = 2.33, SD = 0.73$) เมื่อจำแนกรายชื่อ พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอยู่ในระดับปานกลาง คือการใส่ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดัง ช่วยให้มีความสามารถในการทำงานมากขึ้น เพราะไม่มีเสียงรบกวน และการใส่ปลั๊กอุดหู ทำให้ไม่ต้องกังวลว่าจะเป็นโรคประสาทหูเสื่อมในอนาคต คะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอยู่ในระดับสูงคือ การใส่ปลั๊กอุดหูและถอดออกเป็นบางช่วงขณะทำงานในที่ที่มีเสียงดังสามารถป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมได้

หลังการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมอยู่ระดับสูง ($M = 3.78, SD = 0.60$) เมื่อจำแนกรายชื่อ พบว่าคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระดับปานกลางคือ การใช้ปลั๊กอุดหูที่ได้มาตรฐานสามารถป้องกันโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังได้ และการใช้ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดังช่วยทำให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ของหูไม่ดี ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมไม่เปลี่ยนแปลงคืออยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.60, SD = 0.77$) เมื่อจำแนกรายชื่อ พบว่าพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะมีคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง อยู่ในระดับต่ำคือ การใช้ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดังช่วยทำให้การรับฟังเสียงต่าง ๆ ของหูไม่ดี และการใส่ปลั๊กอุดหูขณะทำงานในโรงงานที่มีเสียงดังช่วยให้มีความสามารถในการทำงานมากขึ้น เพราะไม่มีเสียงรบกวน

4. พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ นิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)		กลุ่มควบคุม ($n = 24$)			
	<i>M</i>	<i>SD</i>		<i>M</i>	<i>SD</i>	
ก่อนการทดลอง						
1. การเลือกใช้อุปกรณ์ในการป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้อง	0.88	0.74	ปานกลาง	1.00	0.72	ปานกลาง
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันหูระหว่างปฏิบัติงานท่ามกลางเสียงดัง	0.83	0.48	ปานกลาง	0.83	0.64	ปานกลาง
3. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน	0.79	0.51	ปานกลาง	0.75	0.44	ปานกลาง
4. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยไม่มีใครเตือนให้ใส่	1.17	0.82	ปานกลาง	1.38	0.71	ดี
5. วิธีสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้อง	1.04	0.69	ปานกลาง	1.04	0.75	ปานกลาง
6. การกระตุ้นเตือนเมื่อเห็นพนักงานผู้อื่นไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	0.71	0.86	ปานกลาง	0.69	0.65	ปานกลาง
7. การถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้อง	0.64	0.55	ไม่ดี	1.13	0.45	ปานกลาง
ภาพรวม	0.91	0.66	ปานกลาง	0.93	0.62	ปานกลาง
หลังการทดลอง						
1. การเลือกใช้อุปกรณ์ในการป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างถูกต้อง	1.83	0.38	ดี	1.08	0.65	ปานกลาง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	กลุ่มทดลอง ($n = 24$)		ดี	กลุ่มควบคุม ($n = 24$)		
	<i>M</i>	<i>SD</i>		<i>M</i>	<i>SD</i>	
2. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันหูระหว่าง ปฏิบัติงานท่ามกลางเสียงดัง	1.67	0.48	ดี	0.83	0.38	ปาน กลาง
3. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย จากเสียงดังตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน	1.67	0.48	ดี	0.87	0.34	ปาน กลาง
4. การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย จากเสียงดังโดยไม่มีใครเตือนให้ใส่	1.71	0.46	ดี	0.96	0.46	ปาน กลาง
5. วิธีสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตราย จากเสียงดังอย่างถูกต้อง	1.62	0.50	ดี	0.92	0.50	ปาน กลาง
6. การกระตุ้นเตือนเมื่อเห็นพนักงานผู้อื่น ไม่ใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง	1.67	0.48	ดี	0.87	0.45	ปาน กลาง
7. การถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตราย จากเสียงดังอย่างถูกต้อง	1.18	1.57	ดี	1.04	0.36	ปาน กลาง
ภาพรวม	1.69	0.62	ดี	0.86	0.45	ปาน กลาง

จากตารางที่ 10 พบว่าก่อนการทดลองพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 0.91, SD = 0.66$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า พนักงานมีการรับรู้ระดับต่ำคือ การถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายอย่างถูกต้อง ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 0.93, SD = 0.62$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่าพนักงาน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระดับดีคือ การสวมใส่ อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยไม่มีใครเตือนให้ใส่ หลังการทดลองพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้

อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมและรายข้อเพิ่มขึ้น จากระดับไม่ดีและระดับปานกลาง เป็นระดับดี ($M = 1.69, SD = 0.62$) เมื่อจำแนกรายข้อพบว่าพนักงานมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระดับปานกลางคือ การถอดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายอย่างถูกต้อง ส่วนพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังมีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังโดยรวมไม่เปลี่ยนแปลงคืออยู่ในระดับปานกลาง ($M = 0.86, SD = 0.45$)

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ย การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง และพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ย การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมรายละเอียดดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{d}	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	24	7.5	2.96	46	8.95	< .001
กลุ่มควบคุม	24	.96	2.01			

จากตารางที่ 11 พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลอง

และหลังการทดลองเท่ากับ 7.5 ($SD = 2.96$) ส่วนของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองเท่ากับ 0.96 ($SD = 2.01$) และเมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยสถิติค่าที (Independent t - test) พบว่า ผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังดีกว่าของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 8.95, p < .001$)

2. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อม จากเสียงดังก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รายละเอียดดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อม จากเสียงดังก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{d}	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	24	9.54	4.62	46	6.42	< .001
กลุ่มควบคุม	24	3.21	1.44			

จากตารางที่ 12 พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อม จากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เท่ากับ 9.54 ($SD = 4.62$) ส่วนของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลอง และหลังการทดลองเท่ากับ 3.21 ($SD = 1.44$) และเมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยสถิติค่าที (Independent t - test) พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ความรุนแรงของโรคประสาทหูเสื่อมจากเสียงดัง ของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังดีกว่าของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้

เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 6.42, p < .001$)

3. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ย การรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รายละเอียดดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ($n = 48$)

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{d}	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
กลุ่มทดลอง	24	11.54	5.47	46	7.40	< .001
กลุ่มควบคุม	24	2.75	1.98			

จากตารางที่ 13 พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลองเท่ากับ 11.54 ($SD = 5.47$) ส่วนของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง = 2.75 ($SD = 1.98$) และเมื่อนำมาเปรียบเทียบด้วยสถิติค่าที (Independent t - test) พบว่า ผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง ดีกว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยการรับรู้ประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังของพนักงานโรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{46} = 7.40, p < .001$)

4. เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม รายละเอียดดังตารางที่

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย
จากเสียงดังก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
($n = 48$)

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{d}	SD	df	t	p
กลุ่มทดลอง	24	5.54	1.86	46	10.84	< .001
กลุ่มควบคุม	24	.80	1.06			

จากตารางที่ 14 พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย
จากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
เท่ากับ 5.54 ($SD = 1.86$) และผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย
จากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดังระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
เท่ากับ 0.80 ($SD = 1.06$) เมื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยด้วยสถิติค่าที
(Independent t - test) พบว่าผลต่างคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตราย
จากเสียงดังของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะ
ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง
ดีกว่าของพนักงาน โรงงานผลิตภัณฑ์โลหะที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
($t_{46} = 10.84, p < .001$)